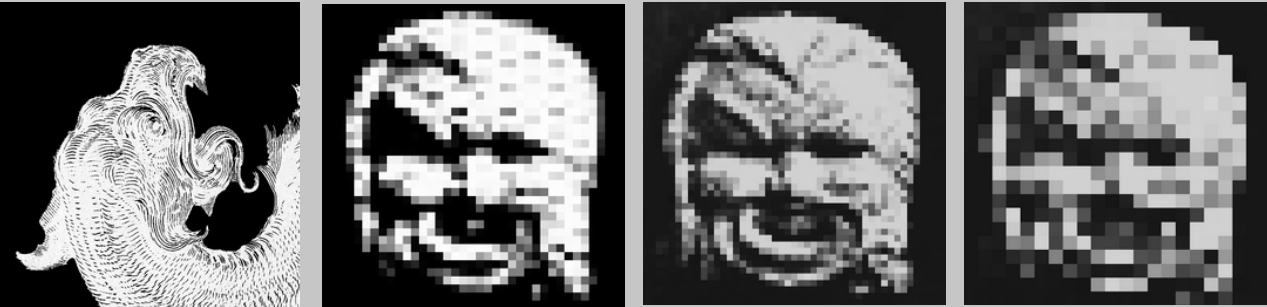

tidskrift

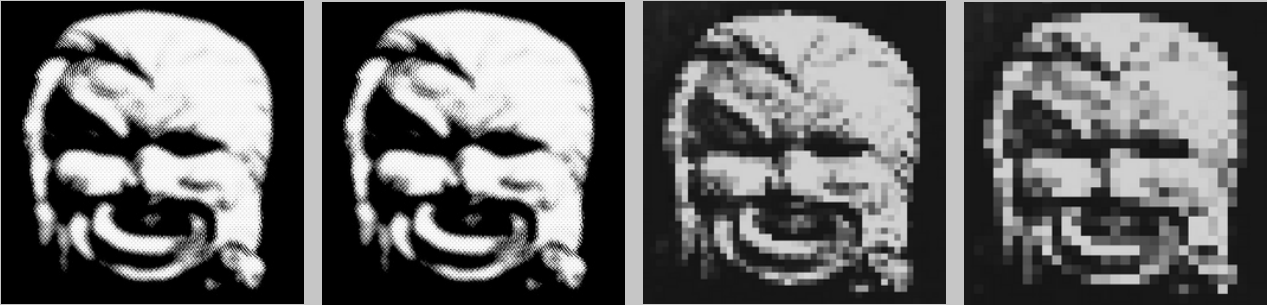
1/2025

en

med

puls

LEVIATAN #2
LÖGNEN
2025

*Denna utgåva finns inte utgiven av
Nordstedts Förlag AB – i inbundet utförande – i bokserien
Ulf Lundells Vardagar.*

Δολ Papper från jävligt
ος ansvarsfulla källor
DOLOS #C1FF72

ISBN [REDACTED]

Originalalets titel: *Le Mensonge / Les Compagnons des
Pseudologoi*

Copyright © 2025 Leviatan Tidskrift
Tryckt i kommunala lokaler, Göteborg 2025

INGEN PRESS PRESS

Box [REDACTED]

[REDACTED] Göteborg

leviatantidskrift.com

J O I N, or D I E.

Om Leviatan blir angripet kommer vi aldrig att ge upp.
Alla uppgifter om att motståndet ska upphöra är falska.

1 *redaktionell inledning*

4 *dikter*, Mattias Ribbestål

6 *Julbrev från en nattfjäril*, Ludwig Carlson

11

Platonisk lögn, Liv Bäckman Engström

22 *dikter*, Anna Johnson

24 *serie*, AJGRA

29 *Chimär*, M.M.

30

Pappan, Charlotta Lundborg

41

Persona, Alexandra Eliade Berg

42 *Linda lämna mig inte*, Anna Nygren

48 *Kylskåpsepos*, Josef MacDermott

58 *Skuggsidor*, Hanna Monola

36 *Släktmiddag*, Linn Ingels Karder

34 *dikt*, Didrik Malmstedt

12

det rosa, Isak Laestander

18

“En sann historia”, William Åhrlund

38 *Mytomanen på Valhallabadet*, Ludvig Stenman

15 *Falsk matematik*, Maria Müllern-Aspegren

14 *Gram Parsons (Ellinor 2)*, Erik Christensen

LEVIATAN REDAKTION

theodora ELIASSON

ester HILLGREN

anton KAROLYI

didrik MALMSTEDT

bella NORDIN

lucas SVANGÅRD

Redaktionell inledning, ett reportage

George C Parker var en berömd bedragare, lurendrejare, confidence-man och säljare som upprepade gånger "sålde" Brooklyn bron i New York till olika affärsmän utan att på något sätt inneha äganderätten till bron. Hans storskaliga lögn kan vara en av historiens mest berömda då "I have a bridge to sell you" har blivit ett idiomatiskt uttryck för att indikera att någon är lättlurad. Men finns det en längre bro, en större lögn?

Det är det vi har frågat folk, den enkla frågan: Vad är världens största lögn? Inget av svaren kändes så storskaligt som epitetet "världens största" ger sken av. De innefattar inga världsomspännande konspirationer, dolda handskakningar, portföljer med pengar, diamanter eller hemliga sällskap. Kanske ligger problemet i lögnens natur. En lögn kan bara kallas en lögn när den, så att säga, inte längre är aktiv. När vi redan vet att den inte är sann. Om vi ännu inte vet att den är falsk kan vi inte upptäcka den och om ingen tror på den är den bara falsk. Samtidigt kan den heller inte vara allmänt accepterad – då har vi bara fel – någon måste veta sanningen men medvetet fara med osanning. Den största lögnen måste rimligtvis vara aktiv, levande och – för de flesta av oss – osynlig. Hur är det nu igen, när sprider Minervas uggla sina vingar?

Texterna i detta nummer kretsar inte bara, eller kanske inte alls, kring världens största lögn utan alla typer av lögner – små lögner, vita lögner, blåa lögner, röda lögner, rosa lögner, lögner i #c1ff72, billiga lögner, dyra lögner och lögner som är alldeles, alldeles underbara. 🐉

Världen största lögn är...

Harald, 23 år, student

...”Vi hörs”

Fanny, 23 år, butiksbiträde

...att tjejer inte har
hobbys

Hannes, 23 år, student

...att mer gör dig
lyckligare

Zeb, 23 år, arbetslös/seglar en båt

...att livet inte är en
fest

Ofelia, 21 år, sjukskriven

...att livet är rättvist

Didrik, 23 år, bartender

...morot och piska,
pest eller kolera,
sanning eller
konsekvens

Albin, 22 år, student

...”jag drack ju igår så
jag kan tyvärr inte
dricka idag”

Ida, 23 år, arbetar på tjejjour

...att man måste följa
en religion för att vara
en god människa

Anton, 21 år, kulturarbetare/arbetslös

... LEVIATAN

Julia, 23 år, statligt anställd

...”glöm inte att ställa
dig i bostadskö”

Julia, 22 år, student

...att man bara har en
'soulmate'

Alex, 28 år, student

...att migrationsverket
handlar rättvist

Oavsett karaktär
har lögnen
alltid sin rot
i sanningen
vilken den febrilt
avsiktligt eller ej
måste förskjuta
för att kunna
leva

det pågående
slaget om minnet

Ur det susande sorlet av språk
steg från deltat
precis bortom vår mest avlägsna tanke
parallellen mellan tankar och form
som bultar i ord och bild
Livsföringen sker i en pulserande muskel
inuti rummet som förbinder sanning och ordning
och jag frågar mig vilken färg
livsbetingelserna sanning och ordning har
Från någonstans driver svaret in
de går i djupa toner
mörka och allvarsamma
egensinnigt vackra

Mattias Ribbestål

JULBREV FRÅN EN NATTEFÄRIL

Hej Frank.

Det var längesedan sist. Hoppas du inte saknar mig för mycket. Jag har saknat dig från tid till annan under årets gång. Anne och Louise bor med mig nu, kommer du ihåg hur vi pratade om barnen på den tiden? Herregud Frank, tänk hur vi pratade om dem, om oss, om klubben! Vi bor inte längre med Rick, du vet, han som hjälpte oss efter att du dragit. Socialtjänsten tog barnen ett tag och snuten plockade in mig efter att Louise hittat en nål under soffkudden. Stackars flicka, jag måste ha somnat någon natt och gått sovande till jobbet och dansat. Hon hade nålen i munnen när Rick kom hem från nattpasset, med sig hade han sina kollegor, och de var druckna allihop. Han hade sett nålen och slagit den ur hennes mun. Hon blödde som mig den lilla. Åh Frank, känner du någon sorg? Det är ditt barn! Jag hoppades länge att du skulle komma hit igen, men du kom aldrig, och nu hoppas jag inte längre, barnen har ingen pappa, och snart kanske ingen mamma. Du lämnade oss, din familj, din fru och dina barn! Jag vet inte varför du gjorde som du gjorde, men du sårade oss alla. Våra barn må inte komma ihåg mycket av dig, men de minns din röst. Nu går Louise i första klass, Anne i andra, de är duktiga. Lärarna säger jämt att de är duktigare än de andra barnen, trots hemmets väsen och moderns svampaktiga livsmoder.

Rick har dem varannan helg för så jag kan jobba mer och ha råd med hyran. Han plockar upp dem i sin pickup och de åker alltid ut till landet och fiskar och badar och leker på ängarna, men han dricker. Jag oroar mig för våra flickor, jag oroar mig Frank! Förlåt om du inte kan läsa det jag skriver, mina händer har sedan en tid tillbaka börjat skaka, jag tror att det handlar om pillren och nålarna. Såren på benen blir allt värre ju fler stick jag tar, och just nu sitter jag i badkaret, vattnet är kallt och barnen sover. Jag saknar dig Frank, jag saknar dig.

Jag hoppas att du får brevet i tid, och att du pyntat granen, precis som du alltid pyntade mig. God jul.

P.S. Hoppas du gillar presenten.

Elsie, mamman till dina barn.

Han såg på brevets dåliga handstil och ställena där bläcket dragits ut av vatten. Den dåliga signaturen, det äckliga namnet, och trosorna hon skickat med. De var svarta, använda och illaluktande. Han stoppade ner brevet i fickan och kastade trosorna i soptunnan. Snön hade lagt sig över hans gula bil och uppfarten liknade ett vitt täcke. Han ställde sig i fönstret och höll om sin kaffekopp med båda händerna. I fönstret kunde han se sin suddiga avbild, de bryska händerna, den korta frisyren och välanvända flanellskjortan. Hans såg på pennan i bröstfickan, den trasiga knappen och smutsett längst ut på båda ärmarna. Snön yrde på andra sidan glaset och brasan brann dåligt av de blöta vedbitarna som han i all hast kastat in i kabinen efter jobbet. Mörkret kom allt närmare och han visste att morgondagen skulle bli jobbigare än dagen. Kalendern i köket visade 19 december, klockan i hallen 19:58, julen stod för dörren. Han drack kaffet som om det vore hans enda näring, som om det var hans drog. Från fönstret såg han in i grannarnas kök, där de satt, fint uppklädda, med barn i famn och vin på bordet. De skrattade och på skänken bakom bordet stod radion och spelade. Han tänkte att det skulle vara varmt hos dem, att deras vedbitar var torra. Alla hans lampor var släckta, TVn avstängd, radion trasig och telefonen urkopplad. Samtalen runt jul ville han inte veta av. Hans far hade varit på besök kvällen innan, med stek och öl, men de drack aldrig något, de pratade aldrig heller, de åt bara. Hans far hade lämnat honom kort efter att de svalt maten, och i hallen såg de på varandra.

”Kom nu över till jul Frank”, hade han sagt när han trampat i skorna, ”gör det för din mors skull.”

”Jag ska försöka”, hade Frank svarat, ”hur är det med mamma förresten?”

”Hon är fortfarande dålig efter din brors död, och hon saknar sin levande son.”

”Okej.”

De hade inte samtalat mer om saken, eller mer om något alls, och när hans far lämnat uppfarten hade han själv tagit bilen till puben och blivit drucken och åkt hem igen. Nu stod han, precis som alla andra kvällar, själv i fönstret, stirrande efter något. På det robusta kaklet innanför ytterdörren låg smältande snö och väntade på värmen, på spisen stod kaffet och i ugnen låg matresterna från lasagnen som Lilly lagat förra veckan när hon behövde honom en stund. De hade haft sex flera gånger under kvällen, och när de inte hade sex satt de i soffan och såg på naturprogrammen och pratade om våren, och stan, och hennes lägenhet ovanför dagshandeln och hennes dåliga bubbla och annat som behövde ta luftens utrymme. De klädde alltid på sig efter varje akt, som om de var oroliga över att få besök. Han spände alltid på sig klockan och hon satte i sina örhängen. De var inte kära, de behövde bara varandra, och kanske var det den finaste kärleken de kunde få. De sågs var tredje vecka, när Lillys ex-man hade barnen, och hon kom alltid till honom efter jobbet de veckorna, och då drack de litet och hade sex och sedan sov de alltid ihop. Men de slutade aldrig med att klä på sig efter varje akt, det var den saken som behöll deras relation där den var, och ingen av dem ville ändra på den.

Han tänkte på henne, saknade hennes närhet, sedan tänkte han på brevet, och på den andra kvinnan i hans liv, i hans förra liv. Han tänkte på kvällarna han betalat henne, och gångerna han låtit henne följa med honom ut till åkern vid sjön för att få ha ostört sex i nattens mörker. Han tog med sig brevet till övervåningen och kastade ner det i en av de gamla skolådorna där hans husförsäkring, bilförsäkring och livförsäkring låg och samlade damm. Han tryckte in lådan djupt i gästrummets garderob och stängde dörren efter sig. Det var för tidigt för att sova, och han ville inte skynda till gryningen, kommande dag skulle bli jobbig, det visste han. Han visste att kontoret skulle fylla deras bilar, och att köerna skulle vara långa och rasten obefintlig, han visste att morgondagen skulle bli jobbig. Han gick till sovrummet och klädde av sig. I garderoben hängde hans arbetskläder, en kavaj och några flannelskjortor. På en ensam galge hängde ett av Lillys nattlinnen som hon glömt samma kväll som hon lagade lasagne. Han tryckte tyget nära näsan och inhalerade hennes doft, tills natten kom, och grannarna släckte och ugglorna kom fram, då somnade Frank med.

Till julaftonsmorgonen vaknade han bredvid Lilly. Hon hade kommit sent kvällen innan, och de hade druckit brännvin och ätit skinka. De hade haft sex i soffan flera gånger, men de klädde aldrig på sig, de brydde sig inte om det. Lilly sa god jul strax innan de slocknade, och Frank svarade med en kyss. Nyvaken i sängen såg han på hennes rygg, hennes lätta axlar och små armar. Han tände en cigarett och stirrade upp i taket, och sedan ut genom sovrumsfönstret och vidare ut mot trädgården. Trädgårdens träd var snötäckta, precis som marken, inte ett fotspår syntes till. Frank lämnade Lilly sovande och gick långsamt ner för trappan. TVn slog han på och kaffekokaren med. Hon kom ner en stund senare, och de drack kaffe ihop. Hon var iklädd en av hans gamla morgonrockar och han satt i linne, men de pratade inte med varandra. De var båda som fastklistrade framför TVn, som alla andra par var, enda skillnaden var att för Frank och Lilly var det en ny sak att göra på morgonen, en sak de inte gjort tillsammans förut. De såg på morgonnyheterna, sedan ett avsnitt av någon brittisk serie de inte kände till. Frank kedjerökte ett helt paket och Lilly drack whisky till sina koppar. Under eftermiddagen lämnade hon honom för att tillbringa kvällen med sina barn. Han stannade hemma, och somnade full framför TVn.

Hej Frank.

Hoppas du saknar mig lika mycket som jag saknar dig. Jag har slutat med pillren och sprutorna, kan du tänka dig? Jag är ren. Både Louise och Anne får bo hos mig nu, men de saknar sin far. Jag saknar också deras far. Barnen är stora nu, om en månad fyller Anne tolv. Rick, som de sedan några år tillbaka kallat pappa dog i somras, hjärtattack, sedan dess har de bott hos mig. Men, du har ju fått följa hans liv genom mina brev länge nu. Socialtjänsten är här ibland och oroar sig för återfall, men jag är helt ren. Jag skulle aldrig röra knarket igen, bara med dig. Åh min Frank. Dina barn behöver dig, jag behöver dig. Men jag är bättre nu. Jag åker bara med bilar som jag känner igen nu för tiden, och mina kunder är alla snälla vita män. Ett tag bodde en flata hos mig, men hon försvann plötsligt en dag i oktober. Hon var fin, jättefin. Hoppas att året har varit bra för dig min Frank. Jag tänker på dig varje dag, till och med när jag jobbar. Kan du inte hälsa på oss snart?

Jag skickar inte med någon present i år heller, men jag hoppas att du har kvar den första.

Jag saknar dig Frank, och dina barn saknar dig med.

Från mamman till dina enda barn
Elsie

Han var ännu på jobbet. Snön hade yrt i en veckas tid och han hade jobbat övertid hela december. Hon stod i allrummet och drack kaffe. Hon såg ut genom fönstret på grannarna som byggde en snögubbe vid uppfarten. Hennes egna barn satt framför TVn och åt kolor som hon fått i present från jobbet. Från köket spelade radion Bing Crosby och i ungen vilade en gryta. Hon höll brevet i handen och funderade. Alla husets lampor var tända och stearinljusen på bordet likaså. Grannen hade varit över och hjälpt henne få igång brasan.

”Du får säga till Frank att komma över i dagarna, han skulle kunna få jobba hos mig”, hade han sagt och kastat in en pinne i brasan, ”hos mig blir det ingen övertid i alla fall.” Lilly hade lovat att han skulle komma över i mellandagarna. Hon var trött på all övertid. Barnen åt sig proppmätta på kolor och när de somnat i soffan stängde hon av TVn. Hon tog ut grytan ur ugnen och lät den svalna, sedan dukade hon och tog fram en flaska vin från skafferiet. Frank var ännu inte hemma, och hon funderade över brevet. Hon lade filter över barnens små kroppar och rökte en cigarett över ett telefonsamtal till sin syster. De babblade på tills det inte fanns något mer att babbla om. När de lagt på fimpade Lilly cigaretten och sköljde ner röken med vinet. Barnen sov fortfarande och grytan var nu sval, hon visste att Frank skulle komma hem vilken sekund som helst. Med nätta steg gick hon upp till övervåningen och öppnade upp en av skrivbordslådorna inne på kontoret. Hon drog försiktigt ut en liten ask, där hon sedan placerade brevet från Elsie, tillsammans med nio andra. Hon tänkte en stund på kvinnan, undra om hon bara är galen? Undra om Frank ens vet att hon existerar? Varför skickar hon brev varje jul? Hoppas inte Frank saknar att ha en nattfjäril i sitt hus. 🦋

Ludwig Carlson

Platonisk lögn

jag viskade falska sanningar i mitt eget öra

hösten vi blev vänner

vänner och inget mer

trots det var du min hemlighet

jag tror att alla såg sanningen, även jag

och jag valde den ljuva lögnen till mitt försvar

men det ljuva i lögnen försvann, när jag lämnade dig kvar

återvänd till min kärlek som var på låtsas

med vår falska vänskap i säkert förvar

sinar slöjan av lögner vi sytt ihop

sakta slits den sönder

och nu ser jag sanningen så klar

det skavde i min bröstorg, där till vänster, bakom revbenen
du vet

du vet där han aldrig egentligen var

och där du

du och våra lögner länge stannade kvar

Liv Bäckman Engström

det rosa

när jag var liten och skulle sova berättade min pappa för mig
om fiskaren som står utspänd i helfigur med en karta i händerna
osynlig ovanifrån på en karg blå isslätt
några hundra meter djup.
har någon lodat där? tyst–
han petar med en stör i mellanrummen
kartan kan vara tvåhundra år gammal. sjön kan vara utan botten.
han borrar hål längs vad som skulle kunna bli en silhuett.
under isen ligger en assistent som aldrig rör sig
och aldrig blöder.

när jag blev lite äldre och dödlig förklarade en bok för mig
att en smörfigur står uppslammad kring ett kors
att snön yr över det kinablå. att det finns ett diorama i porslin
intrasslat i oändlighetens rand
skimrande i snörets fickor som en såpbubbla som ska till att födas.
vad gör man där? idiot–
man ser honom peta med en stör i mellanrummen
grytan sjuder över om ingen rör i den. utifrån är allting stilla.
och ingen dör. och ingen rör sig.
och ingen blöder.

nu är jag så gammal som jag någonsin kommer bli
och studerar denna sega vattendroppe ur optikens alla vinklar
finns det svar i dessa svar – och om så – var?
jag vet säkert endast att
slår man snögloben i bitar läcker snöglobsvätskan ut på golvet
flyter dess små snöflingor som flottar. sträcker sig rännilar från och emot.
trots att molnen tycks brustna och himlen blåslagen
faller ett envist rosa regn i stället för blod.
jag har lärt mig att avstyra förtvivlan. det rosa till exempel
går lätt att skopa upp med hink.

reglerna jag formulerat är någorlunda fasta och alltså balsam för själen:
ett det rosa är genomskinligt tuggummirosa.
två det rosa rinner ur ett sår.
tre det rosa måste jobbas fram innan det svämmar upp.
fyra det rosa jobbas bäst fram genom att peta med en stör i ögonranden.
fem man måste vältra sig i det rosa om man vill tjäna ihop till ett ärligt liv.
sex gör alltid sken av att det rosa säger något framstående om världen.
sju framstå alltid som att du litar på vad det rosa tycks säga.
åtta lita aldrig på vad det rosa tycks säga.
nio låt dig aldrig helt och hållet färgas rosa.

Isak Laestander

Gram Parsons (Ellinor 2)

Skulle ta mig en kopp på Kafé Magdalena
Nu har jag varit här ett tag
Bland turturduvor sitter jag allena
och funderar ett litet slag

Jag tänker att Gram Parsons aldrig skulle ljuga
Han var inte den sortens man
Men du ljög när du sa till mig att jag fick duga
och tog första bästa tåg och försvann

Jukeboxen gråter ut en honky tonk
om kärlek som aldrig tar slut
Ellinor, denna sången är på tok för lång
Dessutom har jag hört den förut
Jag dricker upp mitt sista kaffe
och går ut

Du är kvar i mig än, så för att inte bli galen
går jag in på ett pilsnerkafé
Konverserar lite ledigt med personalen
men då händer det som inte får ske

Att Jukeboxen gråter ut en honky tonk
om kärlek som aldrig tar slut
Ellinor, denna sången är på tok för lång
Dessutom har jag hört den förut
Jag dricker upp min Staropramen
och går ut

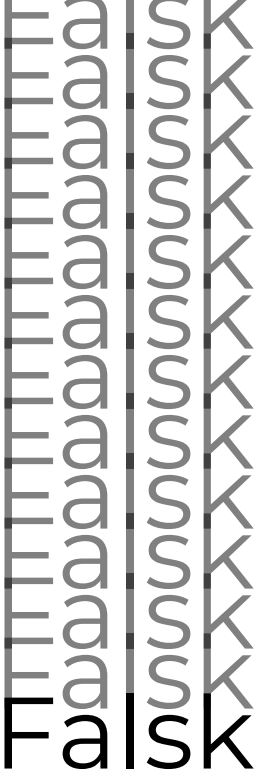
Sakta går jag hemåt med en klump i magen
och jag tänker på vår forna romans
Hur vi satt i Köpenhamn sent på eftermiddagen
på en inrökt bodega nånstans

Jukeboxen spelade en honky tonk
och vi njöt av varenda minut
Ellinor, minns du att det blev vår egna sång
om hur vår kärlek aldrig skulle ta slut
Vi beställde varsin tuborg classic
och en till och en till
och en till och en till och

Jukeboxen spelade en honky tonk
och vi njöt av varenda minut
Så synd, Ellinor det blev vår sista sång
Precis som sånger tar ju kärleken slut
Vi drack upp vår sista Tuborg Classic
och gick ut

Erik, förutom att nu
ha medverkat i två
nummer av Leviatan, är
en del av Släkt &
Vänner, höjden av
svensk
folkhemscountry

Erik Christensen

Falsk matematik

Jag var ofta hos min mormor när jag var barn. Hon bodde några mil bort, i en gammeldags bondby; det var hon, några grannar och en stenkyrka. Efter att mamma hade lämnat mig för helgen brukade hon och jag springa ut på rapsfälten som omgav det lilla samhället. Kilometerlånga stråk av rapsblommor blev till centimeter av maskrosränder över min näsa. Mormor sprang alltid bakom mig, i en lek, jag tittade aldrig tillbaka, inte för att det var uttalat förbjudet, utan för att dragningskraften mot centrum var starkare. Någonstans vid slutet av fältet transporterades man tillbaka till början, en repetition av gult, sedan rött som mormors armar, sedan brunt som marken över en. Syftet var att jag skulle "springa av mig" innan lektionerna på kvällen. Till det behövde mormor också hämta orden som hängde på sidorna av sädesslagen, samtidigt som hon jagade mig runt åkern fylldes hennes händer med tecken av tal. När jag hade sprungit tillräckligt och när skörden var slutförd var vi aldrig långt bort från mormors staket, så pass bra funkade åkern till vår fördel.

Mormor dukade fram bullar runt bordet och hällde saft i kopparna. Jag drog fram anteckningsblocket och hoppade upp på kökssoffan framför henne. Undervisningen handlade om vad vissa kanske hade kallat matematik, men det gjorde aldrig vi. Det finns andra sätt att räkna på än med tal, berättade mormor. I de bokstäver fälten gett henne kunde hon uttala ett nytt system för verkligheten. Till en början handlade det om att jag skulle kunna grundpelarna av denna nya modell; det var den mest mödosamma fasen och den som krävde mest av mig. Ett barn är förstås bättre än en vuxen på att acceptera nya naturlagar, men ändå hade jag svårt att komma åt de kedjor av samband som knöt ihop modellen mormor förmedlade. Jag kommer väl ihåg när det faktiskt hände; en klassisk känsla av att allt faller på plats - jag kunde se hur gränserna för definitioner av kontextualiserades och konstruerades upp i nya former, om och om igen. Då kunde det verkliga nöjet börja. Under det fjärde året på min mormors soffa kunde jag äntligen utföra den första uträkningen. Efter åtta kunde jag börja tala med andra sorters medel än det vanliga, och tillslut kunde jag springa efter mormor i rapsfälten; jag förstod att hon ämnade att lämna förmågan att skörda till mig, att det var mitt ansvar att hålla vår värld öppen, med händerna på vardera sida snittet.

Jag växte in i mig själv och började så småningom stagnera. Jag hade inte längre barnets förmåga att expandera in i nya utrymmen. Mitt sinne kan inte nå dit längre och snart kommer det vara nästan omöjligt för mig att ens definiera det, som en dröm som för varje vaken minut upphör att vara i ens sinne, slutligen så bleknad och osammanhängande att bara doften av rapsfält finns kvar under näsan. Mormor kryper nu, utan ben, mot centrumet av fältet, och jag stannar kvar, blicken följande en åldring på väg att bli ny. 🐼

Maria Müllern-Aspegren

DETTA ÄR INTE EN WARHOL PASTISH
BARA OBETALD PRODUKTPLACERING

“En sann historia”

Vårvindar med vintrig innehållsförteckning tränger sig på. Genom vidöppna garageportar. Över cementgolvens flagnande färg. Smyger sig in under bilar i huvudhöjd. Däck framför näsan. Luktat sliten bromsskiva. Ett snabbt surr och bulten är lös. Upprepa fyra gånger och däckets är av.

“Är du inte klar än? Du har hållit på med samma bil i två minuter nu.” En röst från andra sidan bilen. Jag ser röstens ben. Vet med mig att dem tillhör en dryg kalufs. “Du är inte direkt på Formel-1 nivå.”

“Det är ju min första vecka.”

“Aja, jag tar över här, min farsa vill snacka med dig.”

“Yes.” Jag slänger av mig handskarna och kliver in i kundväntrummet. Sneglar på lådan med klubbor som står bredvid kaffemaskinen. Jag och några fikusblad från närliggande kruka sträcker sig efter samma klubba. Men jag hejdar mig. Inte nu. Kliver istället bakom disken och går fram till bossen. En kraftig gubbe med bullrigt skratt.

“David sa att du ville prata med mig.”

“Javisst grabben!” skrattar han, “hur trivs du här, Ludde? Nu har du ju jobbat med oss en vecka.”

“Jag trivs bra.” Lögn. Hur kan jag trivas här? Det är ju ett jobb. Bära bildäck och lyssna på gubbar snacka om Iron Maiden och lyssna på hårdrock på radion. En gång försökte jag byta kanal till P3 men det byttes tillbaka efter en sång. Så nej, jag trivs inte. Men det kommer jag inte erkänna.

“Strålande!” Han slår handen i bordet. “Det var bara det jag undrade, tillbaks till arbetet!” Jag vänder på klacken. Känner en klump i bröstet. Lögnens tyngd. “Och jo, du förresten. Vi måste göra nåt åt den dära frillan.” Bossen reser på sig. Pekar på mitt hår. Jag drar handen genom mina vildvuxna lockar. Han plockar fram en Michellin-keps från bokhyllan.

“Tack.” Med kepsen på huvudet tar jag en klubba och återvänder till verkstaden.

Sitter på ett par bildäck. Stirrar på timern. Den tickar neråt. Musik genom AirPods. Något bättre än Iron Maiden. Jag ser solskenet utanför däcklagret. Rättar instinktivt till kepsen. Däcktvättmaskinerna piper till.

Stöttar det nytvättade däckets med knäet när jag plockar ur det. Varmt vatten dränker byxbenet. Smäller i nästa par däck och sätter mig igen. Stirrar på två minuters-timern. Känner hur det varma vattnet kyls mot låren. En låts paus sen är det dags ännu en gång. Jag diggar med i melodierna. Drömmer mig bort. Tänker inte på blöta byxben eller kalla vindar.

PIP! Två minuter går fort på jobbet men tar en evighet vid mikron. Den här gången blöter jag ner tröjan också. Plockar fram häftapparaten och häftar fast en lapp på den av däck. Letar upp deras plats bland alla rader av vinterdäck. Sen gör jag det igen. Ännu en låt, undrar vilken?

“Hur viker du egentligen?” frågar David. Jag står och snurrar ihop en tröja.

Arbetskläderna är nytvättade. Det blev mitt och Davids jobb att sortera det.

“Vad menar du?”

“Du snurrar ju den. Vet du inte hur man viker?”

“Nä, inte direkt...”

“Har du inte jobbat i en klädaffär?”

“Nä, har du?”

“Nä, men jag har två garderober hemma...”

Jag svarar inte. Känns för irrelevant. Men kommer i tystnad till insikten att bossen tjänar så mycket på mig att han kan köpa två garderober till sin son. Jag gör en ansträngning att vika nästa tröja istället för att snurra den. Försöka få det att se ut som jag i alla fall har en garderob hemma. “Grabbar”, bossen sticker in huvudet genom dörren, “maten är här nu.”

“Tack, pappa, ska bara vika klart.”

“Skit i det, kom och käka nu.”

I lunchrummet står det uppdukat med svarta take-away-lådor i plast. Doftar ljuvligt. Bästa på hela dagen. Hämtmat till rabatterat pris. Så slipper man ta med sig mat till jobbet varje dag. Samt slipper vänta i två minuter på att den blir varm också.

Jag tar av mig kepsen och hugger in. Ser den lilla Michelingubben kolla upp på mig från bordsskivan. “Det dras från lönen”, fick jag förklarat för mig första dagen. Av bossen inte Michelingubben. “Syns på lönespeccen sen.” Men jag har aldrig pallat kolla. Vad gör det för nytta? När jag kommer hem vill jag bara ha mina pengar, slippa laga mat och ta en tupplur. “Imorgon börjar Niklas”, informerar bossen, “minns du honom David?”

“Japp”, svarar David med munnen full av nudlar.

Bossen vänder blicken mot mig. “Han har jobbat här tidigare så han har koll på grejerna. Han är i er ålder. Ni kommer nog bra överens.”

Vid däcktvätten igen. Blöta tröjor, blöta byxben. Kepsen på sned. Niklas sitter på en stapel däck och jag på en annan. “Varannan gång?” frågar han mig.

“Ah visst.” Maskinen piper.

“Du börjar.” Jag reser mig upp och plockar ut däck. Han langar in två nya. Vi sätter oss igen. Det flyger in en humla och cirklar våra skor. “Kolla vad chill han är”, säger Niklas och håller fram fingret. Den landar inte.

“Verkligen. Tokchill.” Vi iakttar humlan ett tag. Maskinerna piper till. Nicke plockar ur de blöta däck. Jag slänger in ett par smutsiga.

“Tänk om han kunde hämta saker åt oss”, föreslår Niklas.

“Han är nog för liten.”

“Jo, men tänk om. Vad hade du velat ha?”

“En klubba från väntrummet.”

“Och lunchen”, tillägger Niklas.

Jag: “En rast.”

Nicke: “Och en bärs.”

Jag: “En cigg.”

“Lite gräs”, säger Niklas.

Tystnad. Så piper maskinen. Vi startar en ny tvätt och slår oss ner.

Niklas undrar “vad ska han heta?”

“Venne”, svarar jag.

“Vad är ett bra namn på en humla?”

“Hummel”, föreslår jag, “som kummel.”

“Vad har fisk med nåt att göra?”

“Jag hade en langare som kallades Kummel. Det blir som humleversionen av honom.”

“Skitnajs ju.” Niklas kollar på humlan. Gul och svart. Stor. Luddig. “Lilla Hummel.

Stans bästa langare.”

“Ludvig”, bossens röst från verkstan, “kan du komma hit?” Jag kollar på Nicke och rycker på axlarna.

Bossen står vid en grå bil. Bredvid står en medelålders morsa med armarna i kors.

“Kolla på det här”, säger bossen till mig och nickar in i bilen. Han pekar på en reva i interiören. Knappt större än hans finger. Med låg ton frågar han “har du gjort detta?”

“Kanske. Det måste ha skett när jag tryckte in hennes däck i baksätet som hon bad mig göra.” Medelålders morsan sneglar bittert mot mig.

“Jag förstår...” Han vänder sig om till morsan och säger med trevlig röst: “Självklart ska vi fixa det. Du behöver bara fylla i lite papper. Gå in till disken så kommer jag och hjälper dig om nån minut.” Hon avlägsnar sig. Bossen fäster blicken i mig.

“Det var inte meningen, jag ber om ursäkt”, säger jag i ett försök att mota Olle i grind. Pillar nervöst med kepsen.

“Grabben, det är sånt som händer”, han skrattar djupt och lägger sin hand på min axel,

“Det viktiga är att du var ärlig. Var försiktigare nästa gång bara...”

Eftermiddagssol. Inga kunder. Jag och Niklas slänger upp ett par slitna däck på den enorma högen gamla som sakta men säkert bildats ute på gården. Lutar oss mot det svarta gummit. Det luktar som bara gammalt gummi kan. Tar av mig kepsen, sluter ögonen och tar in solen.

Idag är det ingen vind. Ingen trafik hörs från huvudleden utanför. Industriområdet har vårkänslor. Solen är det enda som spelar någon roll. Asfalten värms upp och avger en underbar hetta. “Stör du dig inte på att David får göra alla roliga uppgifter?” säger Niklas.

“Det är ett jobb... det finns inga roliga uppgifter”, svarar jag.

“Men du fattar vad jag menar. Han har det alltid så glassigt.”

“Vi har det ganska glassigt just nu.” Jag pekar med kepsen på solen som omfamnar oss.

“Men du fattar vad jag menar...”

“Jo, men han är bossens son. Inte mycket mer vi kan göra än vad vi blir tillsagda.”

“Grabbar!” ropar David från verkstaden, “ni får komma hit och sopa golvet.” Jag slänger på mig kepsen och går mot garagen. Nicke muttrar: “nu låter han till och med som sin farsa...”

Hundratal muttrar passerar genom mitt grepp på bara någon timme. Bil efter bil. Däck travas upp framför tvättmaskinerna men ingen hinner tvätta. Solskenet har gett världen en kollektiv psykos. Idag ska alla vinterdäck av.

“Det slutar aldrig komma kunder!” skrattar David. Jag hade också skrattat om jag visste att jag skulle få en till garderob för pengarna. “Nicke, du får gå till däckstvätten, det står typ trehundra däck där nu.” Han svarar inte.

Fortsätter bara att skruva av bultarna. Det gör jag med. David ställer sig bredvid honom. “Nicke, tvätta däcken, sa jag.”

“Du kan väl göra det?”

“Jag sa åt dig att göra det.”

“Varför?”

“För att jag bestämmer här.”

“Säger vem?”

“Niklas, tvätta däcken!” Dem stirrar på varandra. Ingen säger något. Så släpper Nicke sitt verktyg på cementgolvet. Går till tvättmaskinerna. Jag fortsätter skruva av och på bultar. Byter däck. Sen går bossen förbi. Riktning tvättmaskinerna. Nickar glatt åt mig när han passerar. “Kepsen passar dig!” sgäer han och pekar mot mitt huvud. Jag nickar tillbaka. Från däcktvättrummet hör jag sedan höjda röster. Om inte jag är närvarande så är det David du lyssnar på, då är det han som bestämmer...

Jag skruvar så högt jag kan för att dränka rösterna. Bult efter bult. Men sen finns det inga fler bultar kvar. Inga fler bildäck att byta. Inga fler kunder. “Ludde, du kan gå och hjälpa Nicke nu”, säger David.

“Absolut.” Jag skyndar mig bort till däckstvättarna. Där står Niklas i fulländat vrede. Slänger in däck i maskinen och kastar ut dem på marken. Sparkar på det svarta gummit och svär. Hummel syns inte till.

“Jävla idiot”, muttrar Nicke. Han håller i häftapparaten och attackerar ett däck. Varje ord poängterar han med att smälla ner en häftklammer i däckets. Fruktar ingen punktering. “Han säger inte åt mig vad jag ska göra. Rikemansbarn. Tror han är nåt.” “Behöver du hjälp?” frågar jag. Han skiner upp. Slutar häfta maniskt.

“Ah lätt. Du är schysst du.”

“Du Ludvig”, säger bossen och vinkar till mig att komma, “Niklas har varit sen nästan varje dag. Han svär och är otrevlig och lyssnar inte. Ni har ju snackat en del. Har han sagt nåt?” Jag kollar ut genom fönstret. Där sitter Nicke på trottoaren och röker.

“Nä, inte direkt. Eller om vaddå?”

“Om han tar några droger eller nåt, han verkar så... arg hela tiden.”

“Nä, det gör han inte.”

“Okej, tack.” Bossen kliver utanför dörren och Niklas klev aldrig in igen.

“Tack för att du varit här”, säger bossen till mig och tar en stor bit tårta, “vill du komma tillbaks på hösten när alla vinterdäck ska på igen så är du varmt välkommen!”

“Tack...” Det är min sista dag. Däckbytarsäsongen är över och jag är fri igen. “Du gjorde ett hejdundrande jobb”, bossen trycker munnen full med tårta, “det märks...” Han tuggar mellan orden. “...att du trivts hos oss.” Sväljer. “Minns du att vi pratade...” Trycker in mer tårta i käften. “...om det när du började?” Det flyger grädde överallt. “Då sa du...” Tuggar. “...att du trivdes men...” Sväljer. Han andas andfått ut.

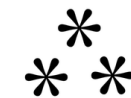
“...verkade lite tveksam.”

“Ah, jag minns”, svarar jag och trycker in en stor tårtbit i munnen för att slippa utveckla. Jag minns för att jag ljög. Jag har inte alls trivts. Tror jag. Men jag kommer sakna solskenet vid däckshögen, take-away luncherna och att lyssna på musik vid däcktvätterna. Och Niklas. Eller har jag trivts? Kanske har jag ljugit för mig själv? Ibland vet man inte vad lögnen är. Men jag kan ju inte tycka att det är kul att jobba... Kliver utanför dörren. Tar ett djupt andetag. Mätt på tårta. Ser trottoarkanten där Nicke fick sparken. Känner solen mot kinderna. Lämnar däckfirman bakom mig. Jag har klippt mig nu men behåller kepsen på. 🧢

William Ährlund

Otrohet mot blommorna
som växer i skulderbladen
jag tar på mig
en dräkt av olust
och räknar fåglarna på marken
som att vandrandet var överflödigt
jag bär en sele av ljus
stilla
roten kravlar sig mot huden
letar sig efter blodet
månen lyser kadaver
jag följer andningen
av min mammas oro
och ropar ett delat skrik
fostret föder sig själv
inlindad av ormbunkar
äggen kläcks
och alger rinner ut
fråntagen
en blick
och en lukt
av hästarnas galopperande

Går med rökelse runt i huset
alla hörnen
andarna ska inte fastna på fönsterkarmen
de ska leka vid bäcken
och plocka smultron på gården

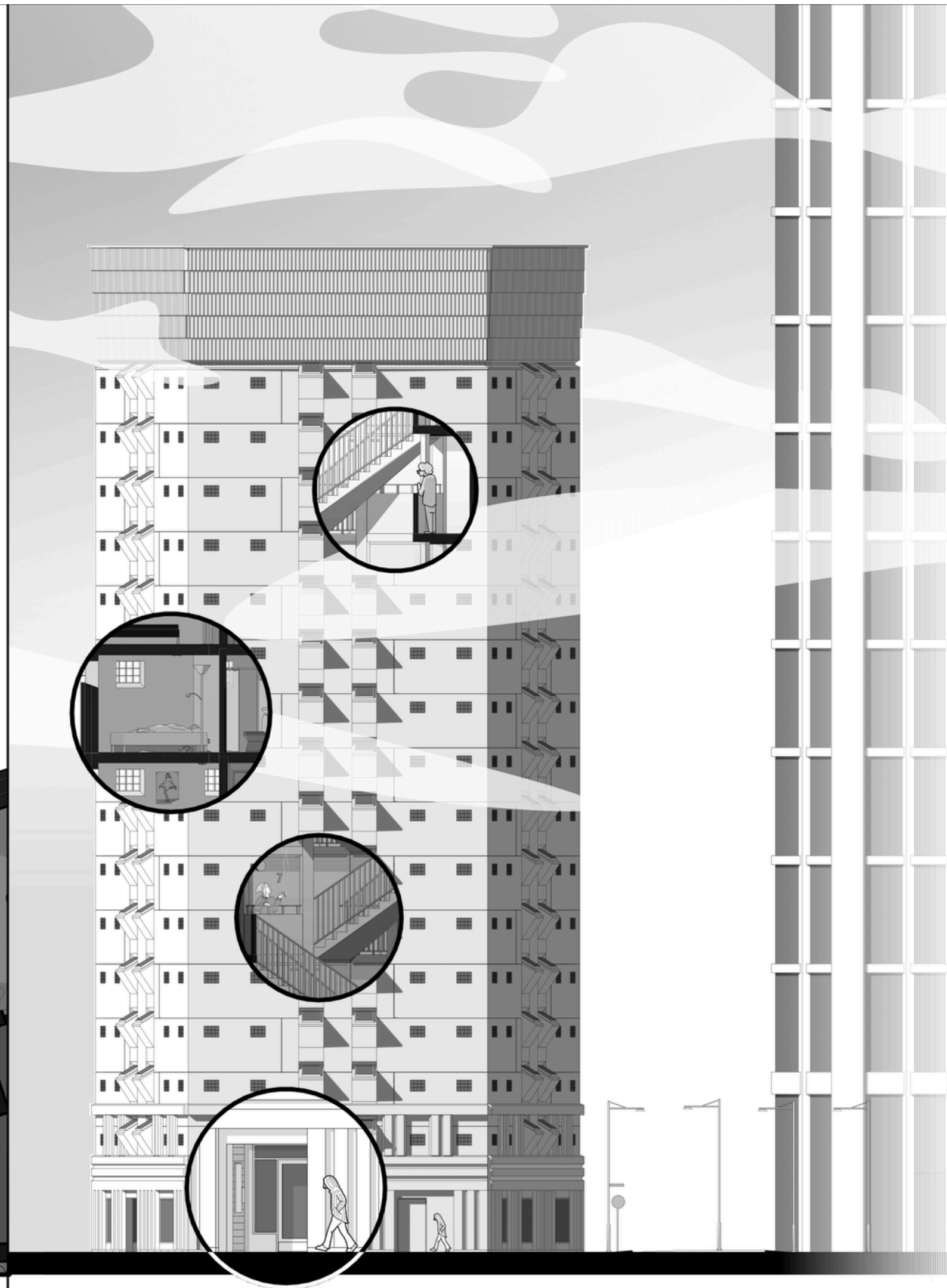
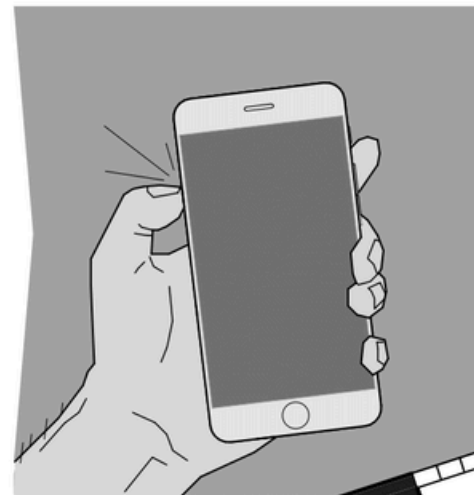
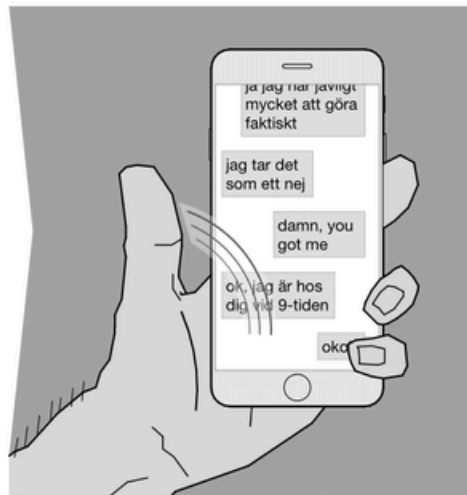
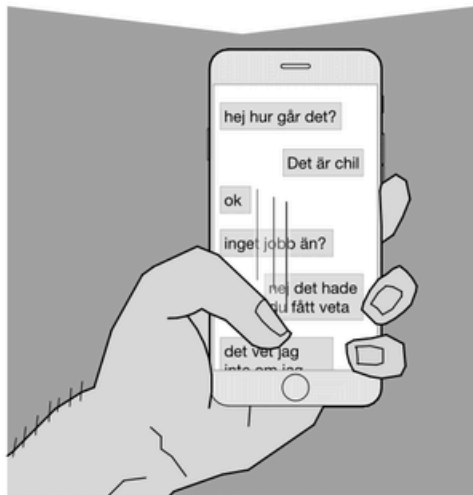
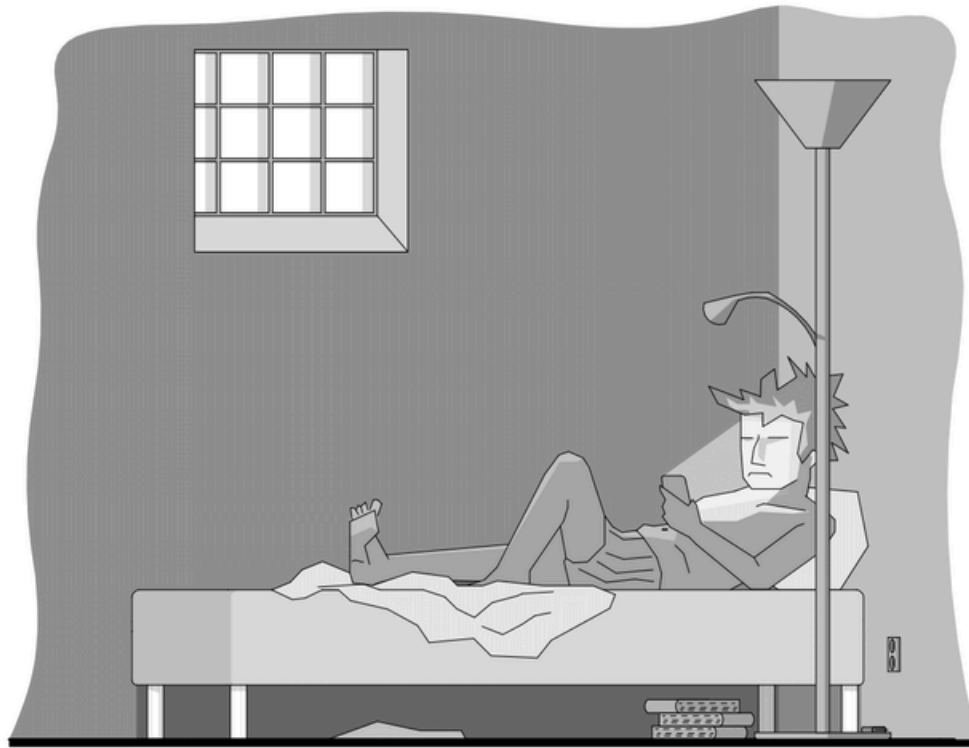

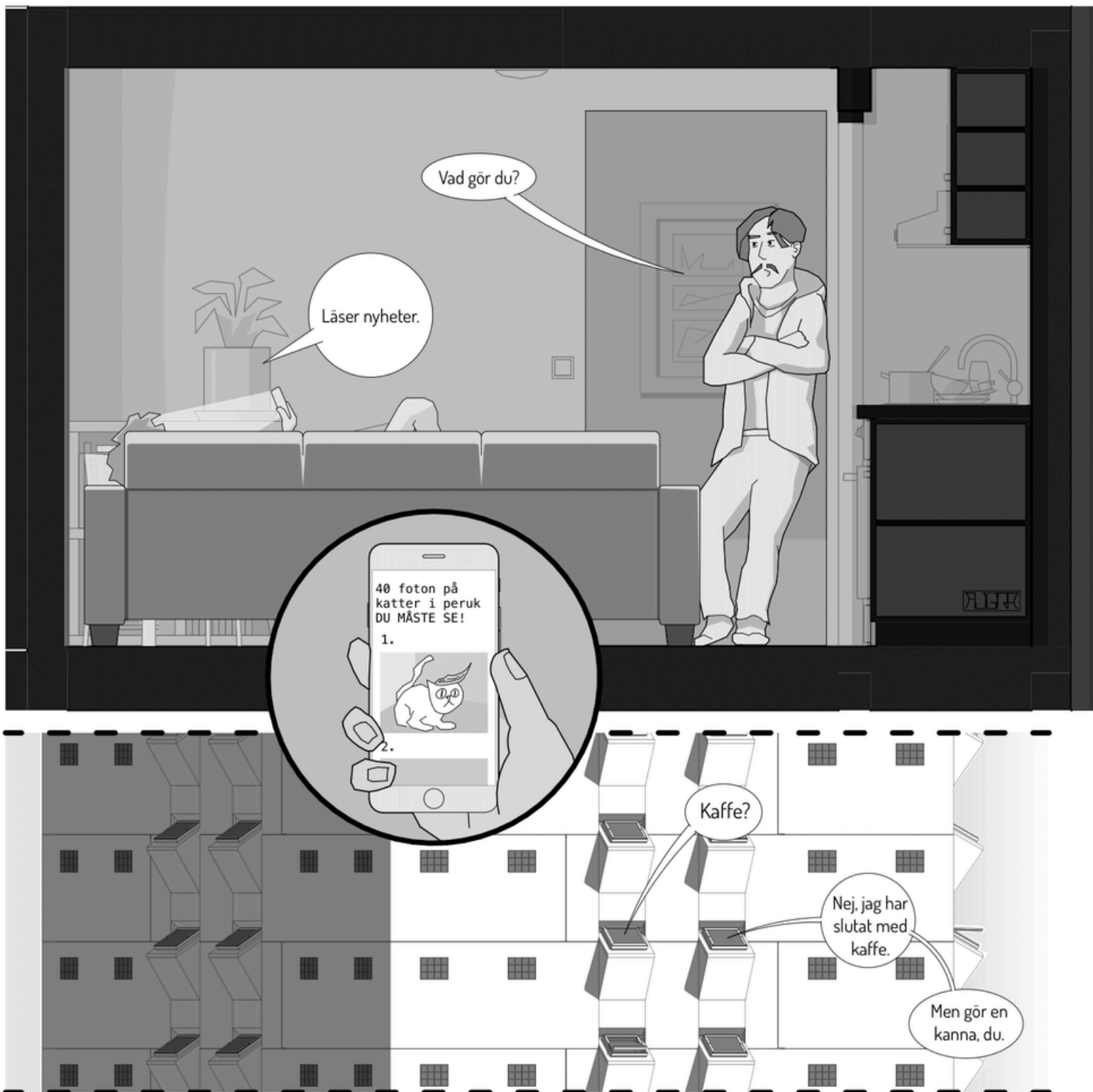
Skänker mig själv en rad
raffinerad
otänkbar
jag talar i tungor
hör hårdnade ord
och spelar upp scener
om mjölkttand och saffran
spela med i min gång
Fotsulorna hårdnas
och läpparnas smörjs
rinner nerför magen
och jag stoppar inte
ljuger
för jag älskar dig

Anna Johnson

08:55

EN TISDAG I APRIL

Chimär

Har du sett den, livslögnen?

Mossan som gör den hala klippan mjuk
(gud bevare oss för skrubbsår)

Nätet som dämpar fallet just innan vi slår i botten

Krockkudden skämskudden skärmskyddet

Livremmen hängslena snaran

Giftet i bägaren

Har du sett den, livslögnen?

Jag verkar ha förlagt min.

M. M.

Pappan

Det fanns varningstecken. Men det är lätt att vara efterklok. Pappa hade varit så glad senaste veckan. Han och Lukas hade gått på stan förra lördagen och Lukas hade fått nästan allt han pekat på. Pappa sa att han hade fått en stor bonus från jobbet. Lukas var bara glad att för en gång skull få nya kläder som inte var donationer från kyrkan. Han fick till och med ett par dyra märkessneakers. Klassen kände knappt igen honom första dagen i sexan. Han hade aldrig fått såna komplimanger. Han svävade nästan på rosa moln när han kom hem. Det första som mötte honom var pappa som gungade fram och tillbaka i repet i hallen. Framför honom på golvet låg en lapp.

Nu är du så stor att du kan ta hand om dig själv och jag får vila förlåt

Lukas tog instinktivt fram mobiltelefonen och stirrade på den. Långsamt slog han 1-1-2. Sedan la han ner den i fickan igen. Han gick raka vägen till sitt rum, stängde dörren och satte på sitt favoritspel på datorn. Sedan spelade han hela natten. Killarna i chatten från andra sidan jorden var förvånade över att han kunde spela så länge. Lukas sa att han inte börjat skolan än. När solen lyste in genom hans persienner lade han sig på sängen med kläderna på och sov drömlöst i ett par timmar innan larmet på mobilen väckte honom. Han gick till köket och tog fram yoghurt och granola. På bänken stod en halväten macka som pappa måste ätit av igår. Lukas hade aldrig sett pappa lämna disk på bänken. Förutom igår då han bestämde sig för att det inte spelade någon roll längre.

Lukas höll huvudet sänkt när han gick förbi den hängde kroppen i hallen. Trängde sig förbi och gick ut genom dörren. Men han vände tillbaka, letade i pappas ficka och hittade korthållaren som han tog med sig. I skolan hade intresset för Lukas nya kläder svalnat, speciellt eftersom han hade på sig samma som igår. På lunchrasten satt han med det vanliga killgänget i hörnet av matsalen.

– Kan vi inte hitta på nåt idag?, frågade Lukas.

– Som vad?, sa Oskar.

– Vi har historieläxan till imorn, inflikade Nadir.

– Jag har pengar, vi kan dra till donken, sa Lukas.

– Really? Schysst!, sa Nadir som redan glömt allt om läxan.

Det vibrerade i Lukas ficka. På telefonskärmen såg han att det var faster Anna som ringde. Han lät det ringa ut.

Dagen efter kom flugorna. Det var ju rötmanad trots allt. Eller hade det redan slutat? Det var i alla fall pappas ursäkt hela sommaren för att inte låta smörpaketet eller mjölken stå framme. Flugorna höll främst till i hallen men även i köket där Lukas fick vifta bort dem från fruktskålen som som orörd. Han gömde sig inne i sitt rum. Han lät disken stå där tills flugorna hittade dit också. Då ställde han den i köket. Återigen bad han sina kompisar om att hänga efter skolan. Men det var fotbollsträningar och annat. Lukas satt själv på McDonalds tills det började skymma. Då började den långa vägen hem.

Lukas halvsprang uppför trappan i bostadshuset, som han alltid gjorde, men stannade tvärt när hans granne Marita stod vid hans ytterdörr.

– Hej, sa hon.

– Hej, sa Lukas och drog sig långsamt uppför de sista stegen då hans ben blivit tunga som cement. Marita sniffade i luften.

– Tycker du att det luktar konstigt här?, frågade hon.

– Va näe jagvetinte...

– Jag hoppas alla slänger soporna och inte bara låter dem stå i hallen, sa hon och tittade menande på Lukas.

Han nickade och låtsades leta efter nycklarna i ryggsäcken då han inte vågade öppna dörren när Marita stod där. Som tur var gick hon in till sig igen och Lukas slängde sig in i lägenheten. Han krockade nästan med pappa. Han var tvungen att bara stå och andas ett tag för att få huvudet att sluta snurra så kraftigt.

Lukten började verkligen bli genomträngande. Lukas behövde lösa detta nu. Men istället för att ta upp telefonen som förut ställde han upp stolen pappa haft omkull. Han hämtade den största kniven han kunde hitta och började skära av repet. Han hade knappt börjat förrän det gav vika och en stor duns och ett nästan plaskande ljud löd när kroppen slog i golvet. Lukas började släpa den med fötterna in i pappas sovrum. Svetten rann ner i ögonen och brände. Gustafsson i lägenheten under slog med sin käpp i taket. Det kändes som Lukas gick på en båt som gungade fram och tillbaka och han slog axeln i väggen när han böjde sig fram och fick upp sin Big Mac & Co. Men han stretade på och lyckades få upp kroppen på sängen, lem för lem. Resterna av spyan fick flugorna att samlas kring Lukas mun och han spottade och fräste.

Plötsligt hördes ett gällt elektroniskt melodi från Lukas ficka. Han hade glömt sätta mobilen på ljudlöst. Han blev så förvirrad av hela situationen att han svarade.

– Hallå?

– Hej Lukas, det är Anna.

Faster Anna.

– Du, var är Stefan? Han svarar inte på mina sms. Är han sjuk eller nåt?

Lukas tittade på pappas gapande mun. Ögonen som rullat bakåt. Hela ansiktet var missfärgat.

– Han åkte bort, svarade Lukas.

– Jasså? Vart då? Ska han vara borta länge eller? Vi ska ju till mamma i helgen.

Lukas hade ingen aning om pappas planer. Det spelade ingen roll. Ingen skulle få veta. Mobilen gled runt på hans svettiga kind.

– Han sa att det var nåt han behövde göra, svarade han.

Hans röst var monoton som en robot. Annas var orolig och förvånad.

– Jasså ok, kan du be honom-?

Lukas la impulsivt på. Anna ringde strax upp igen. Han stängde av mobilen och stängde dörren till pappas rum. Sen gick han och duschade.

Lukas fick springa ifrån flugorna nästa dag. Det kändes som om de följde med honom hela vägen till skolan. Killgänget tystnade när Lukas kom fram till dem på skolgården. Det kändes som om de hade undvikit honom lite de senaste dagarna. Visste de någonting? Förstod de?

– Fan vad jag hatar svenska, sa Lukas för att bryta isen när de gick mot klassrummet.

– Kan inte den feta kossan bara gå i pension snart?, sa Felix.

Killarna skrattade medkännande. Men alla gick ett steg framför Lukas. På väg in till klassrummet gjorde han det. Han visste inte om han ville ha sympati eller om det var hemligheten som hade tryckt så länge att han snart skulle explodera. Han viskade det tyst och impulsivt till Nadirs nacke.

– Min pappa är död.

– Va?

Nadir vände sig om.

– Vasaru?, frågade han och lät genuin.

– Äh, inget, sa Lukas tillslut och satte sig på sin plats.

Han ignorerade Nadirs flyktiga blickar. Lagom till rasten var allt som vanligt. Som vanligt som det kan bli.

Dagen efter var det bara halvdag i skolan. Lukas fick med sig Oskar på bio. De betalade för en av filmerna men smet in på två till efteråt. Sen fick Oskar för mycket spring i benen och behövde klättra lite på en lekplats i centrum. När det började skymma ringde hans mamma och sa att han behövde komma hem till middagen. Han frågade inte om Lukas ville med. De vinkade hej då utanför Coop. Lukas hade tröttnat på yoghurt till frukost, lunch och middag. Men när han drog pappas kort stod det att täckning saknas. Han tog bort läsken och testade igen. Tog bort chokladen. Och smöret. Äntligen gick köpet igenom och han skyndade hem med sin tunna matkasse.

Nästa dag var lördag. Lukas hade bönat och bett sina kompisar om att träffas men alla var uppbokade på annat. Påstod dem i alla fall. Lukas skrotade runt i centrum så länge han orkade. Men mörka moln närmade sig och väderappen sa att det skulle bli hällregn. Precis när Lukas svängde in på sin gata öppnade himlen sig och han sprang den sista biten och fortsatte sen upp för trappen. Han hörde hur någon skramlade med dörrnycklarna på hans våning. Rädd att det var Marita smög han upp sista biten och kikade över trappkanten. Det var faster Anna. Hon stod vid hans dörr. Som om hon kände det på sig vände hon sig plötsligt om och stirrade på Lukas. Han började springa ner igen.

– Lukas!

Hon sprang efter. Deras fotsteg klapprade öronbedövande högt i det ekande trapphuset.

– Vad gör du?, ropade hon.

Lukas stannade precis framför ytterdörren. Han såg hällregnet utanför. Det fanns ingenstans för honom att ta vägen.

– Vad håller du på med?, flåsade Anna som nu kommit ikapp.

Hon tog tag i hans axel som för att hindra honom från att gå. Lukas kunde inte svara, det fanns inget han kunde säga.

– Var är Stefan?, frågade hon.

– Han är borta sa jag ju.

– Jamen, det är inte likt honom? Sa han nåt? Har det hänt nåt?

Lukas sa inget. Plötsligt lämnade Annas hand hans axel och hon var på väg upp för trappen igen.

– Nej!, skrek Lukas och sprang efter.

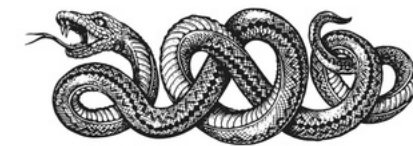
Men Anna tog upp sina extranycklar och gick resolut in i lägenheten. Lukas hade svårt att stå upp och han stapplade efter. Han hörde Anna spotta när hon klev in i infernot av flugor och den stinkande ruttnande luften.

– Men gud vad är det som-, började hon innan hon fick syn på pappas sovrumsdörr.

Som i hypnos gick hon mot den medan Lukas skrek efter henne:

– Du får inte gå in där!

Anna hann knappt sätta ett steg i rummet innan ett nästan djuriskt tjut kom från hennes strupe. Det blev för mycket för Lukas. Han sprang till balkongen och slet upp dörren. Regnet var öronbedövande. Han tog stöd av pappas vissna odling och hävde sig upp på räcket. Det var två år sen pappa fick dille på blommor och fyllde hela balkongen. Nu var alla döda. Lukas hann se Anna slänga sig ner på golvet i hallen och kräkas innan han vände sig om och tog klivet ut i luften.

Lukas bröt höger ben och arm samt fick en rejäl hjärnskakning. Han var på sjukhuset när teknikerna kom för att undersöka lägenheten. Det diskuterades om ett brott hade begåtts i och med förflyttning av kroppen och ingen kontakt med myndigheterna, men det lades snabbt ned på grund av Lukas ålder. På begravningen var det ingen som pratade om det som hänt. Faster Anna gick på kraftiga mediciner men hon klarade ändå inte av att titta på Lukas. På kondoleansbrevet var det donationer till Min stora dag och Röda korset. Bara en person donerade till Suicide Zero. 🐍

Charlotta Lundborg

Står på trottoaren

Pilgatan 23

andas ut

Du tar ett andetag
inhalerar min kalla luft

andas ut

Du lyfter ciggen mot dina läppar
suger livet ur den
blåser ut
in i mina lungor

Avfallshanteringens ångor

stiger och skingras i min vind

Dammet från hamnens ständiga renovation
industrins metallspån, mina gråa snöflingor
landar på din rock

När du bär den
bär du också mig
Tappa mig inte

Lyssna inte på dom
självhjälper är en fars

Du sliter

Du faller

Vi reser oss

Du river dig själv

Du rasar

Vi är för alltid dömda
att byggas upp i ny regi

—

Färgerna suddas ut på håll

Du fimpar ciggen på mig

Mina kullerstenar bär dig fram
mot nattens bravader

Didrik Malmstedt

Släktmiddag

Det är släktmiddag

Vad som skulle varit en anonym söndag är idag min alldeles egen one man show

Jag skrattar högt vid matbordet med ett glas vitt i handen

Drar en teatralisk anekdot

Jag hör morfars rosslande skratt

Jag ser mammas tacksamma leende

Det är ljus på bordet

Det är vitt

Det är rent

Överallt smittas leenden och skratt

Här visslar inga barndomstrauman

Här har inga fåglar brunnit inne

Mitt leende är vitt

Mitt läppstift rött

Jag bär en konservativ men ändå trendig outfit

Och utbyter en massa lovord om en framtid efter universitetet

inför mormor och min mosters instämmande nickanden

Det är en pjäs jag övat på hela livet

Den lyckade ungen som tog sig från småstaden

Alla misslyckanden jag nämner har jag parat ihop med ett litet skratt

Så dom fattar

Att det inte är katastrof

Att det är bara jag som knasat till det

Att min utbrändhet bara är dramatisk effekt

Och inte på riktigt

Ett andra glas vitt i hand

Jag är precis så mycket clown som tillfället önskar

Kräver

Tvingar

Med ett glas vitt i handen ser framtiden just så ljus ut som jag beskriver den

Jag blir varm om halsen

Är det morgonsolen som tittar fram?

Som värmer mig?

Ja fan det måste det vara

Det är så ljust här, det är så trevligt

Vinet är vitt, bordet är dukat

Över hela bordet dansar små artificiella lågor av värme

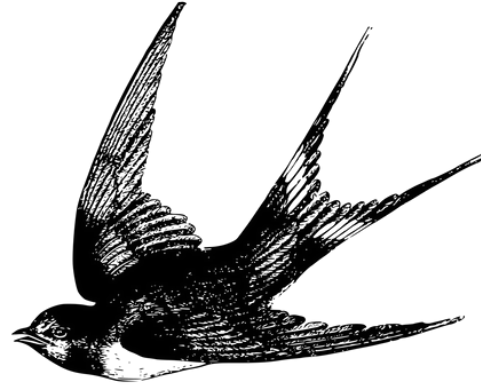
LED-ljus

Här växer inga orosmonster

Hotbrevet jag skrev till CSN för att inte bli hemlös var bara ett prank

Klart att jag klarar mig

Klart att jag andas

I min hals har det inte fastnat några fåglar

Här har ingen brunnit inne

Ett andra glas vitt och vardagsrummet är fyllt av ljus

Små artificiella värmeljus

Små lågor som försöker efterlikna riktig värme

Jag hämtar andan för att insvepa publikens reaktioner

Ett tredje glas vitt

Ett släktkalas

Ännu en teatralisk anekdot

En fågel fastnade i kaminen och min mamma brände ihjäl den

Min mor hade annat för sig än att släppa fåglar fria

Annat för sig än att låta de sövas av röken

Släktkalaset stod ju innanför dörren

Det fanns inte tid att söva

Att vara barmhärtig

Medlidsam

Med mitt glas blir det en underbar anekdot

Mina böner under tårar, att låta fågeln sövas av röken i stället

Ett bevis på min clownpersona

Alla runt bordet kiknar när jag, skrattandes, berättar om min systers makabra fråga

då fågeln brunnit upp,

då dess kvävda skrik slocknat:

”Åå det luktar otroligt, vad blir det till middag?”

Stående ovationer

Mammas tacksamma leende

Jag slukar mitt glas

Släcker fågeln som sitter fast i halsen, försöker

Ett släktkalas

Ett fjärde glas vitt

Skratten dånar mot fågelns stålkista

På bordet dansar en värmeillusion

Med mitt glas, nu förverkligad

Överallt ser jag mammas tacksamma leende

I vårt vardagsrum av atificiella ljus intalar jag mig att det är morgon

Linn Ingels Karder

Mytomanen på Valhallabadet

Kaklet var kallt under Tvivlarens fötter.

Han hade just passerat Valhallabadets entré, tagit av sig skorna, valt skåp nummer 999 som han alltid gjorde, och duschat av sig som han alltid gjorde (det sistnämnda är ju inte valbart).

Det dröjde inte länge innan Maskinisten anlände. Maskinisten var bred och tung och grå, och mindes inte längre riktigt vad det var för maskiner han sysslat med i arbetsför ålder. Men han mindes att de hade varit stora och tunga, och det räckte för Maskinisten. Tyvärr hade de varit så stora och tunga att de satans jävla sjukgymnasterna tvingat honom att börja simma för ryggens skull. Att simma hatade han, men ett trevligt snack i torrbastun med Tvivlaren kunde nästan väga upp.

Sedan anlände Bankrånaren. Med sitt alldeles vita hår och sin dåliga hörsel var han ingen särskilt trovärdig bankrånare, och egentligen hade han aldrig rånat några banker. Tvärtom hade han varit bankir, men Maskinisten insisterade på att en bankir per definition också är en rånare, det hade Lenin sagt. Eller kanske Trotskij, Maskinisten mindes inte riktigt, men det var inte så noga. Således: Bankrånaren. Maskinisten var alltid lite sur på denne rånare av folket, men å andra sidan gillade han att vara sur, så de blev en varaktig duo i badhuset. Om Bankrånaren vetat om sitt smeknamn kanske han hade blivit stött, men eftersom han hörde så dåligt var det aldrig ett problem.

Sist anlände, som vanligt, C. G. Ekerberg. Han ville ju inte att någon skulle missa hans entré. Hans återstående sju hårstrån var kammade mycket noga bakåt för att dölja flinten, för man måste ju se proper ut, att det är vardag är ingen ursäkt. Rocken var lång och grå och med mässingsknappar, och en stor portfölj hade han för att få plats med alla sina viktiga papper. Visserligen var han ju pensionär sedan många år, men de behövde honom fortfarande ofta på företaget, hans råd var guld värda.

Vad C. G. egentligen stod för hade aldrig framgått. Men i hemlighet misstänkte Tvivlaren att C. G. egentligen bara hette något vanligt som 'Calle' eller 'Conny', men hade lagt sig till med initialerna för att låta som en gammal statsminister eller näringslivstopp, för att upprätta ett slags värdigt avstånd. Om detta sade Tvivlaren dock inget, utan höll sina tvivel för sig själv.

Sedan deras hår börjat gråna hade dessa fyra herrar träffats på Valhallabadet varje torsdag förmiddag. När samtliga nu bytt om begav de sig ut till badet. De passerade bassängen med trampoliner, där barnen plaskade och ropade så att det ekade, och fortsatte till den del av motionsbassängen där folk inte jäktade fram och tillbaka med crawl och sådant strunt, utan snarare guppade fram och tillbaka i sakta mak.

När de fyra herrarna var i vattnet gick det inte lång tid innan C. G. Ekerberg påpekade att han minsann varit distriktsmästare i fjärilsim, han hade rentav slagit rekord. Han hade också blivit uttagen till EM-truppen men tackade nej eftersom han bedömt att näringslivet hade större nytta av hans anseliga talanger. Tvivlaren valde att inte ifrågasätta varför Maskinisten då simmade så mycket snabbare än C. G. Ekerberg, trots sin dåliga rygg.

Samma tid nästa vecka möttes de åter i duschrummet, simmade några längder, och duschade av sig igen. Sedan behövde Maskinisten göra några ryggövningar som de satans jävla sjukgymnasterna ordinerat innan herrarna kunde basta. De andra satte sig i den närliggande bubbelpoolen. C. G. Ekerberg tog tillfället i akt att berätta utförligt om sin tid i näringslivets toppskikt. Hans företag hade faktiskt varit det första som producerat och distribuerat bubbelpooler, på 80-talet. Detta var inte konstigt, de hade ju haft en så stor fördel i och med C. G. Ekerbergs egen kunskap om poolfilterteknik. Maskinisten lyssnade intresserat, han mindes ju inte så noga vad C. G. Ekerberg sagt förra veckan och fångade därmed inte upp några motsättningar.

Samma tid veckan efteråt upprepades ritualen, och när de fyra herrarna satt och pustade i torrbastun delade C. G. Ekerberg generöst med sig av sina erfarenheter som pilot i Mellanamerika, han hade faktiskt haft lite av en nyckelroll i Grisbuktsinvasionen. Alltför detaljerade frågor kunde han dock inte svara på, mycket var ju än idag hemligstämplat och CIA vill man inte reta upp i onödan. Bankrånaren lyssnade intresserat, men han märkte inte att historierna inte riktigt höll ihop för han hörde väl bara var femte ord. Istället nickade han och sade "hmm", "jaha" och "nä säger du det" på fel ställen.

Nästa vecka kom C. G. Ekerberg inte. De tre herrarna väntade tills fötterna frös på det kalla kaklet. Han kom inte följande vecka heller, eller den efter det. När en månad gått sjönk det in att C. G. Ekerberg inte skulle komma tillbaka. Så en dag satt herrarna i bastun och lanserade sina teorier. “Han har nog flytt landet undan Säpo,” sade Maskinisten. “Han visste ju att det var de som knäppte Palme.”

“Nej, nej, nej,” kontrade Bankrånanaren. “Han är säkert i Amerika. Bill Gates var ju på vippen att ta in honom som konsult, det går ju dåligt för Microsoft och ingen kan ju näringslivet som han.”

Tvivlaren rynkade pannan, vilket han var van vid. Särskilt när det kom till C. G. Ekerbergs alla historier, som de andra två oförklarligen tycktes tro på. På sistone hade Twivlaren noterat att C. G. Ekerberg sett gråare ut, att han gått långsammare och behövt stanna för att hämta andan. En gång hade han simmat fel i bassängen, och Twivlaren hade behövt leda honom rätt. Blicken hade mist lite av sin skärpa. En del av Twivlaren ville påtala detta, äntligen säga det han hållit inom sig så länge. Men istället sade han det följande:

“Minns ni inte att C. G. var god vän med Ecuadors president? Han blev nog ombedd att ta sitt flygplan och åka dit. Hans företag ska säkert etablera verksamhet där. Ecuadorianerna är ju i skriande behov av bubbelpooler. Han sitter nog i detta nu på stranden i en solstol, solbränd och med en piña colada i näven.”

De båda andra herrarna nickade, eftertänksamt. Sedan utbytte de en sorgsen blick som sade att nu var de bara tre, och det förstod de alla. “Det är säkert gött i vattnet i Ecuador,” sade Maskinisten. “Men inte fan är det som Valhallabadet.” 🐉

Ludvig Stenman

PERSONA

anorektisk transvestit/ mimar ihjäl mig
mindre fördelaktig ansikts-sida
floral vampyr/ allt vad jag gör
gör att hon blomstrar

Alexandra Eliade Berg

Linda lämna mig inte

På baksidan av Linda Skugges *50 lämna mig inte* citeras Åsa Linderborg, hon skriver:

INGEN KÄNNER LINDA SKUGGE

Sen citeras Jenny Högström, hon skriver:

JE SUIS LINDA SKUGGE

Jag måste skriva, att det har hänt mig att jag legat vaken om nätterna och inte kunnat komma över det faktum att franskans ”je suis” både betyder ”jag är” (être) och ”jag följer” (suivre), och jag har tänkt, vad betyder det vad betyder det vad betyder det, att jagets följande och varande är samma ord? Linda skriver:

Vad är skillnaden mellan att bli och att vara?

Jag tänker på Åsa och Jenny, vad dom skriver:

Sammanlagt blir det:

Jag är du, Linda, men jag känner dig inte.

För tre år sedan skrev Linda Skugge recensionen som gjorde att hon frystes ut av kulturvärlden, blev en sådan, *persona non grata*.

För två år sedan skrev Linda Skugge recensionen där hon deklarerade sin kärlek till Mig.

Hon skrev:

Jag älskar dig, Anna Nygren.

Jag läste det som ett kärleksbrev, ett brev kräver ett svar, jag skrev ett svar, Linda skrev tillbaka, vi skrev tillsammans, vi skrev en bok, boken kom 2023, den heter *Utdraget jag skickade*, ingen brydde sig om boken, ingen skrev om den, bara cirka 1 person, som tyckte att det kanske var, för privat, var det relevant för nån, Jag och Linda skrev till varandra:

Ingen fattar.

Var det så att ingen fattade eller var det bara helt dåligt?

När några vänner läst har dom sagt

(dom som inte blivit avundsjuka på min och Lindas relation eller dom som oroat sig för mig)

Det är så bra.

Jag vet inte, jag fattar inte.

I *50* citerar Linda sig själv när hon skriver till mig.

Mitt namn nämns.

Jag älskar återbruk.

Såklart blir jag smickrad av att omnämnas.

Jag älskar dig, för att du skriver mitt namn, jag skräms, av att du skriver mitt namn, jag tänker:

Linda,

Kommer jag smittas av dig, kommer ingen vilja ta i mig, när du nämnt mitt namn.

Eller kommer dom att älska mig, pga, dig.

Jag skriver

ta i mig

Läser det som en anspelning på sex, *mitt namn, i din mun, något av mig, i din mun, du skrev du ville slicka mig i förlagets monter på bokmässan, varför hände det inte.*

Linda,

Sex.

Jag vet inte vad sex är.

Därför tror jag att ALLT ÄR SEX.

Därför vet jag att DENNA BOK ÄR SEX.

När jag inte skriver med Linda, skriver jag om sex, skriver om lesbiskt sex i en fantasi, när jag skrev boken *Hunger*, var Linda den som fattade, det är en bok om att älska oändligt oändligt, att leva i en fantasi där fantasin är det enda verkliga, det är att älska det är *pure love pure sex*, Linda skriver om att vara smittad och smutsig och ge upp värderingar och dubbelmoralen dubbelmoralen som råder i kulturvärlden, ja ja, jag vill säga till dig Linda:

Jag älskar dig för att du får mig att känna DET ÄR OKEJ

För annars är världen världsläget en stor ondska och tydligen innebär det att ska man då va feminist så ska man va en God Människa, och jag känner bara Äckel och jag är inte en Människa, och Linda, du får mig att känna att DET ÄR OKEJ.

För det är fucking ingen som är en God Människa.

När jag inte skriver med Linda, skriver jag om sex, skriver en liten avhandling om Monika Fagerholms roman *Vem dödade bambi?* den handlar om våldtäkt och det är något med våldtäkt som får språket att rämna det är något med våldtäkt som får allt att bli ...

Och samtidigt måste man skriva om det,

Läser massa teori om kravet på bekännelse av den egna oskulden, det är något som inverteras i våldtäkten i språket, det är något som, läser en bok av Rhiannon Graybill om våldtäktsberättelser i Bibeln, och hur hon läser dom genom ett queerperspektiv, och använder orden MESSY FUZZY ICKY för att försöka hitta ett alternativ till ett upprepande av offer-överlevare-berättelser som ändå bara blir ett led i en nykapitalistisk logik där man bygger sig ett jag runt sitt sår osv.

Linda skriver inte om våldtäkt, men det är något med sex, och ingen fattar: försöken att läsa Linda som antingen att hennes sätt att *vara sex* i princip skulle kunna rättfärdiga våldtäkt (????) eller att hon bara är helt dum i huvudet skyll dig själv så obehaglig person

(Linda, förlåt att jag citerade detta, jag menade skriva: Du är den snällaste person jag vet, jag menar, snäll på det enda rimliga sättet, du vet, vi skrev ju om snällheten, den är också ett monster, fuck nu vart det helt knäppt när jag skulle skriva, fattar du att jag älskar dig??)

Och jag tänker:

Linda är MESSY FUZZY ICKY

Och det är därför världen BEHÖVER LINDA.

I mitt lilla avhandlingsprojekt läser jag en bok av Carmen Maria Machado som heter *In the Dream House* och som beskriver ett destruktivt förhållande som en *berättelse* i en rad olika genrer och jag tänker på

SPRÅKET.

Linda, VAD GÖR DU MED SPRÅKET,

Linda, jag vill skriva, DU GÖR NÅGOT MED SPRÅKET,

Nästan alla,

Vet mer om Linda Skugge än vad jag gör, jag läste henne inte som tonåring har nästan inte läst nånting av henne men råkade bläddra i en bok hon skrev för svinlänge sen och upptäckte en passage som handlade om katter och sex om att liksom, uppleva kattens njutning som sex och jag inser jag plagierade Linda innan jag hade läst passagen jag plagierat.

Linda, vi är ett plagiat.

Linda, VAD ÄR SEX.

När jag inte skriver med Linda, skriver jag om sex, skriver om ett typ autistiskt sätt att vara i världen som en filterlös tillvaro där allt är *sensory overload* och i min tolkning, som jag skriver ihop med Hanna (ja, Linda, jag skriver med andra, jag är totalt otrogen och alla är avundsjuka, jag är en slampa i text, jag kan inte skilja mellan text & sex, exexex...), betyder det att ALLT ÄR SEX, särskilt text, och det är en sån *pleasure* att läsa och att klappa på katten och att läsa Linda, och att tänka på Linda, och

Linda, du skriver att du går igång på *effektivitet*.

Jag med.

Någon hade kunnat skriva om mig, att jag Aldrig haft sex,

Och det hade varit sant.

Men jag läser *50*

Och Linda, du ger mig allt.

Linda, du har läst så mycket, du citerar och plagierar, allt jag inte läst, och jag läser din bok tills jag tror att jag läst allt du läst allt du citerar plagierar skriver om,

Linda, jag ville skriva något om läsning, jag ville skriva Linda, att *50* är den enda bok jag behöver om:

Filosofi,

Fenomenologi,

Subjektivitet,

Samtiden,

Universum,

Perception,

Sensibilitet,

Moral,

Konst,

Sex.

Jag läser tills jag tror att jag läst allt, jag mässar:

Jag älskar dig.

Linda, ibland, nästan alltid, undrar jag:

VAD GÖR VI NÄR VI ÄR IHOP

(vi har träffats exakt en (1) gång)

Linda skriver:

Måste konsten rädda liv.

Linda sa till mig,

Att jag räddade hennes liv.

Jag tänker att jag är konst.

Linda skriver:

Konst eller Porr.

Skriver om grejen med Privat.

Är inte all konst helt privat.

Vad är det att uppleva Konst, har vi inte kommit över idén om intresselös skönhet eller vad kant nu skrev, det är bara en njutning om man inte uppskattar konst som porr (porr som konst) har man inget privatliv jag vet inte vad som är jag jag vet inte vad som är privat jag vet inte vad som är vad Linda skriver

Så att jaget upplöses,

Alla är Linda, ingen är Linda,

Linda, vi har skrivit en bok ihop jag förstår dig inte jag är den enda som fattar, att du är den enda som fattar.

När du skrev en recension om min bok sa en bekant:

Fin rec men handlar den om Linda, om dig eller om boken, eller.

Linda skriver citerar plagierar

un-one oneself

Det finns inget privat kvar.

Det är den här grejen, med autofiktionen, det är den här debatten, det är, något, om dom säger att det är Privat, att det är något med ett jag, bara Linda, fattar, att allt är ett upplösande av jaget det finns inte finns inte, och det finns bara finns bara, och jag skriver jag till jag dör

Tills jag överlever

Måste konsten rädda liv,

Måste bara överleva.

Det är något med Jaget, det är något med ”förebilden” som provocerar tror jag med Linda, jag ville skriva av-före-bilda (läser avföring, läser avbilda, läser ord i ord som blir betydelsefulla om jag lägger orden bredvid Linda)

Bara Linda kan vara en förebild för att hon är en så obehaglig person och är det inte det enda som är viktigt, att lära sig stå ut med sin obehaglighet, att lära sig att man måste vara vaken hela nätterna med ångest över sin obehaglighet, oavsett vilken position man är i, om man bara inser, jag kommer aldrig vara trevlig och god, om jag råkar vara det, om jag råkar göra rätt, kommer det vara fel det enda som är rimligt är att tänka om sig:

JAG ÄR KOMPROMISSLÖS JAG SKULLE SÄLJA MIG FÖR VAD SOM HELST

JAG ÅNGRAR ALLT

Skriver till Linda,

Skriver om Linda,

Skriver

Lämna mig lämna mig lämna mig, snälla,

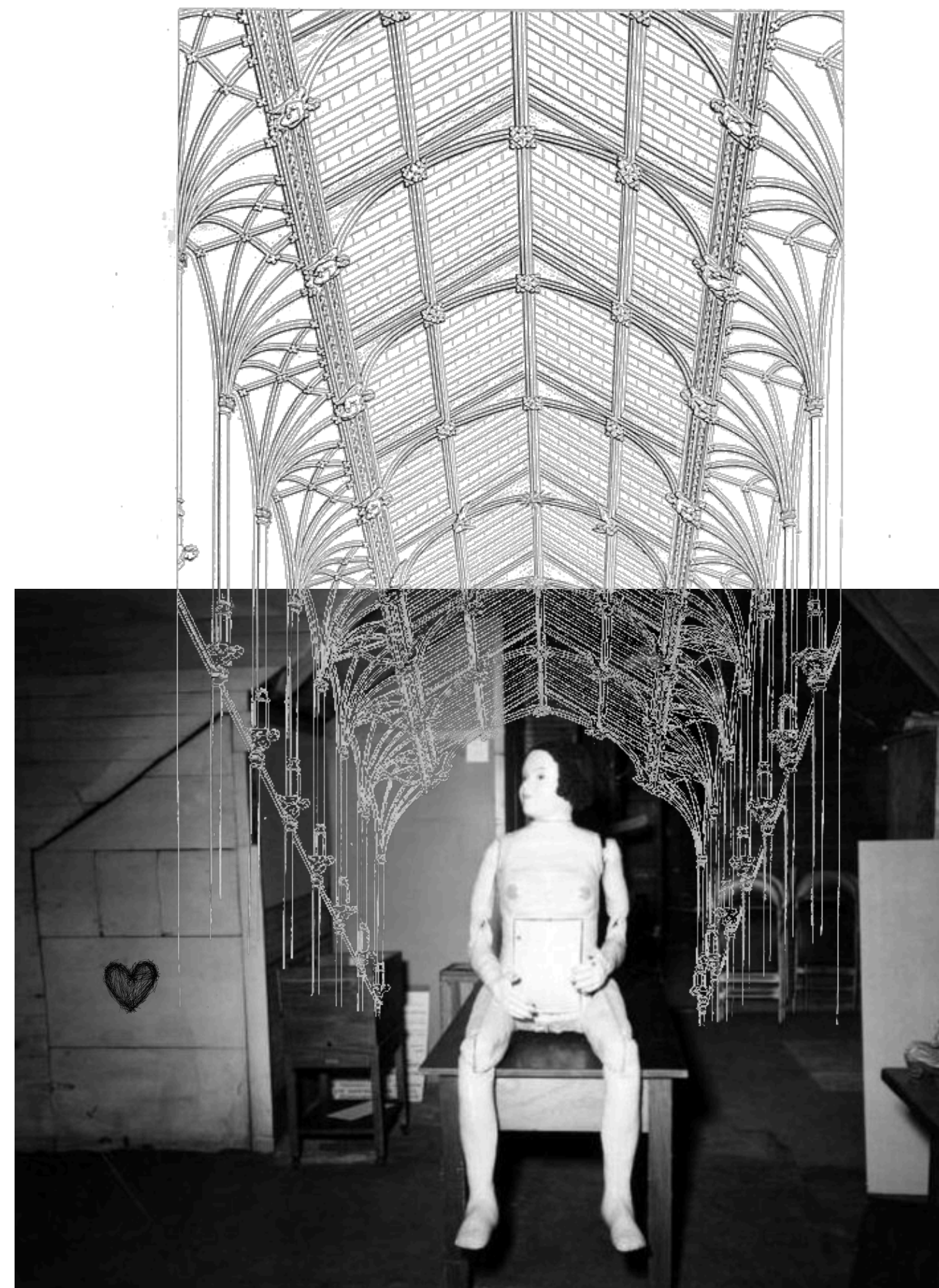
Lämna mig inte.

Inte.

Detta är ett smakprov. Hela Anna Nygrens text finns att läsa på vår hemsida (leviatantidskrift.com)

Tao Lin, star mandala without glow, 2022

Anna Nygren

1.
Mitt äventyr i hundraårig kryostas
Begyinner när jag hastigt genomfrysas
Och kroppen blir till is och anden blir till glas
När hjärnan stänger av och allting genomlysas

Och själva livsenssens, löst i alkohol
Blir andedräktens imma, i en glaskupol

Ur tiden drömmar jag ett fruset hav
Som genomstrålas utav kalla solar
Och glömmar att min dröm besjålas av
Elektrolobens kalla spröt och spolar

Jag strålar genom ishav, oviss att min dröm
Är själ, polär i lösning, kittlad utav ström

2.
Skild ifrån kroppen
Sköljer jag anden
I ishavet som flyter förbi
Inuti sinnet
Inuti datorn

Skild ifrån masken
Speglar jag själen
I isflaken som flyter förbi
Inuti datorn
Inuti sinnet

Där det ligger, löst upplöst
Inuti en ismaskin

3. $Zzz...$ beep beep $Zzz...$

(Ljud av en dator som sover)

K
Y
L
S
K
Å
P
S
E
P
O
S
(vif H.M.)
S
O
P
E
S
P
Å
K
S
L
Y
K

4.
I vaknandet är kroppen stel och kall
Och synen suddig som i kamerans lins

De säger till mig, enkelt, som det är

Att kroppen som jag har är av metall
Att köttet som var jag ej mera finns

En olycklig förlust, en ren misär Förvaringskryofagens driftavbrott

Tre tusen kroppar ruttnade i veckor

Det kunde inte hända
 Det fanns ingen där att tänka tanken
Det kunde inte hända
 Det fanns ingen där att känna stanken

Av kropparna som tinade och dog

5. Elektrolöben däremot har gjort succé

Att sinnet kan bevaras, skilt från hjärnan
Och transplanteras till en kropp av kretskort
Är visst ett bioteknologiskt under

Experimentet måste räknas lyckat

Bevismaterialet: jag som är Människa och dator i chimär

Biologiskt

Själaresenär

6.

Tre tusen är vi dömda
Vi anställs snabbt på batterifabriken
Och liksom avfrostade mänskoliken
Förblir vi länge glömda

Gömda

På batterifabriken

7.

Dagarna är likformiga här

En opersonlig cell på internatet
Jag kopplar ur min strömsladd varje morgon
Och smörjer mig med olja rakt från fatet

Signaler tjuter högljutt, lysrör sprakar
Jag finner mig hastigast vid bandet
Spenderar dagen med att dra i spakar

Jag varvar ned med timmar framför spegeln
Tittar känner klämmer nyper skrapar på min kalla kropp
Inga märken som består är enda regeln

Dagarna är likformiga här

(Ljud av en robot som jobbar)

8.

Det går ett år, ett tio-, tjugotal
Jag lever fritt bland robotar och människor
Tretusen testpersoner som bedrogs
Blev aldrig material för stor skandal

Vi var ju först att höljas

I blanka hårda undersköna skal

Osamtyckligt visst, men också gratis
Och detta väckte jalusi hos mange

Att frälsas ifrån kroppens vedermödor
Är numera en kostsam apparat

9.

Jag har förlikats med mitt utseende, till slut

Jag avyttrade spegeln
Jag åldras inte mera
Med åren övergav mig
Allt hopp att oppgradera

Den konstruerte kropp som tvingats på mig

Mitt anlete är statiskt
Som fastfruset i tiden
Min kropp är oelastisk
Och själen som förvriden

Att stå kristalliserad
I tung metallisk ungdom
När människan och staden
Förnyat växer runt om

Är ensamhet och ensamhet och ensam-

10.

Vi fick det som vi sökte utan nåd
Vi sökte evigt liv i nya tider
Vi dog i vetenskapens hjältedåd
Och skalades till tomma individer

Försummade och först ut, först att lämnas kvar
När världen skrider vidare mot framtid underbar

11.

När kroppen gör sin mode-återkomst
Så visas visningen på skärm på jobbet

Där annars ny reklamfilm brukar visas
Om uppgraderingar för robotkroppar
Och teknologiskt nytt som prisas

Där lyxprodukter utlovas till liten peng
Bland sladdar, stålkaross och oljedroppar
Går nakna mänskrokroppar mannekäng

I takt till popmusiken ropar rösten
"Vi går ALL NATURAL igen, till hösten"

Organisk!

Levande!

Men utan själ!

Ditt medvetande transplanteras smärtfritt!

Omkring mig suckas det av kostnadsskäl
Och återgår till tyst fabriksarbete
Jag själv står fast med blicken fäst på skärmen

Jag fångas av en lyxprodukt med välbekanta drag
Längst bak i ledet går den kropp som en gång varit jag

12.

Jag jobbar inget mer den dagen

Jag går hem

Min lägenhet känns för liten

Min "kropp" känns för liten

Kretskortet där min "själ" finns bevarad är för lite

Jag	får
Inte	plats
Någon	stans
Jag	går
Ut	igen

Sen vill jag inte berätta något mer om vad som hände den dagen

13.

Som straff för momentär anomali
Döms jag till sju år i elektroloben

Det tar egentligen ett par minuter
Då tidsuppfattningen lätt kan förvridas
Att straffet upplevs längre för den dömd

Jag finner mig i välbekanta ishav
Fast dystert dunkla nu och smärtsamt kalla
Och skild från masken speglas själens kris av
Den blanka isen, fläckad gul av galla

Jag ser det klart och tydligt nu
Helt skilt från alla tvivelsmål
Min kropp är rostfri men min själ
Har ruttnat i sitt skal av stål

14.

Jag väcks igen och skickas hastigt norrut
Att jobba på en rigg på Barents hav
Med andra avvikande individer
Som civilisationen lider av

Vi kedjas fast i plattformen med kätting
Att inte spolats bort av höga vågor
Vi arbetar i regnet utan avbrott
Bland fackverk, mörka torn och oljelågor

En robot har inget behov att sova
Vi får den ström som krävs direkt ur kedjan
En robot har inget behov att sova
Vi får den ström som krävs och inget mera

Och tiden smälter samman
Och slutar existera
Det finns ej nog med energi att uppfatta dess gång

Jag är en själlös robot inget mera
Än rostfritt stål som börjar oxidera

15.

Till slut så kommer vågorna

Jag vet inte hur många år som gått
Jag har ej energi att räkna solar
Min enda uppfattning av tidens gång
Är vågorna som spolar

Ebb

Och flod

Ebb

Och flod

Att tid är vatten, iskallt på min kropp

15.

Till slut så brister kedjan utav rosten
Jag slungas hjälplös ut i stormens mörker

Jag kämpar inte när jag slår i vattnet
Jag känner ingen kyla ingen smärta
Jag sjunker

ner

och

ner

och

ner

och

ner

Och omsluts helt av havets djupa svärta

16.
Skild ifrån världen
Sköljer jag skalet

Helt ofrivilligt
I Barents hav

Skild ifrån ljuset
Speglar jag själen

I mörkret som flyter förbi

Inuti havet
Inuti själen

17.
Jag väcks en sista gång av solens strålar
Som speglar genom isen, allting lyser
Jag väcks av kalla smältvatten som porlar
Jag ligger på en glaciär och fryser

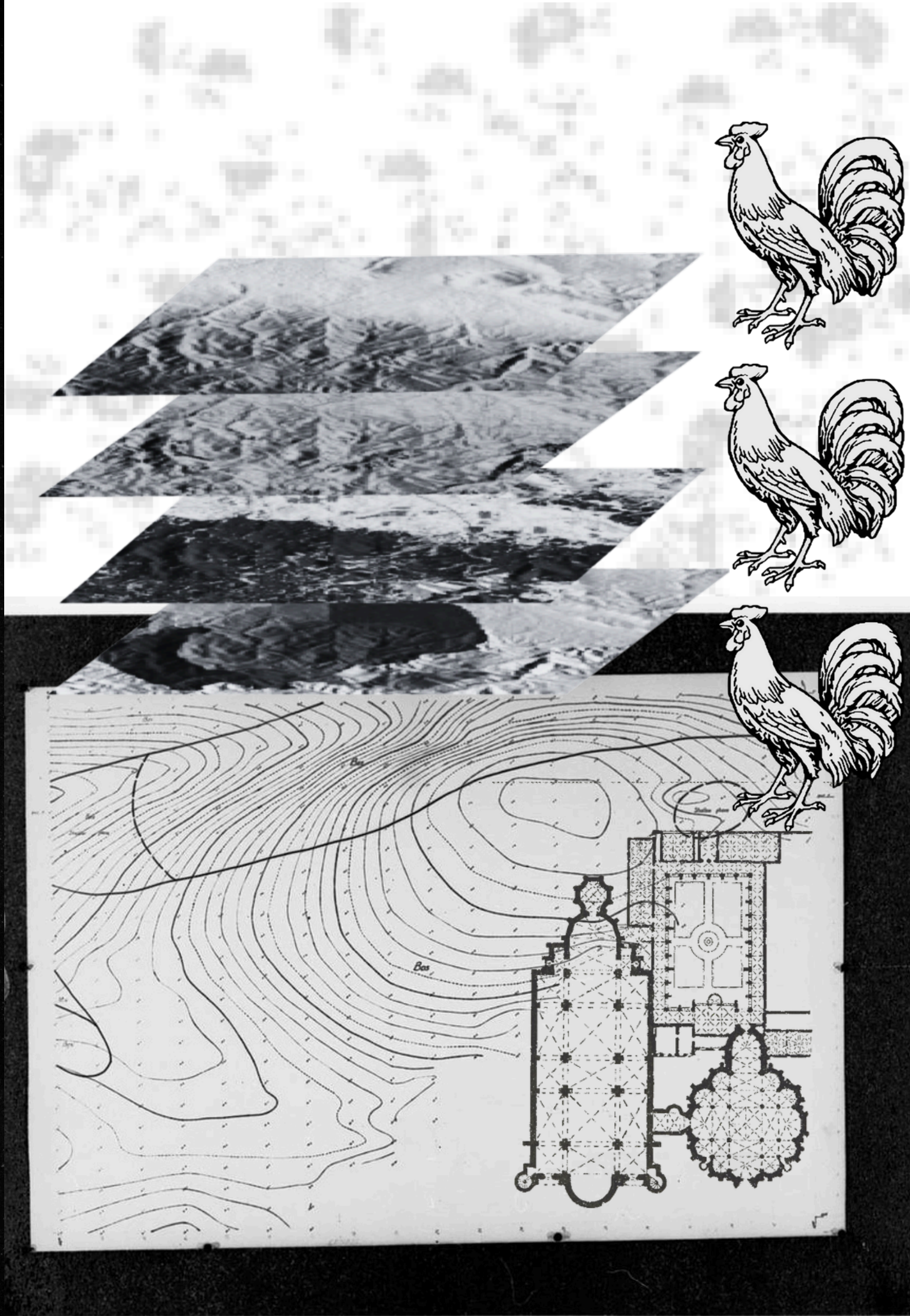
Jag reser mig och stapplar några steg
Magnetiskt sätter kroppen kurs mot polen
Och gnisslar framåt långsamt, stel och seg
Tills jag blir stilla, ståendes i solen

Min batterireserv har tagit slut
Jag känner kroppen sakta frysa fast
Jag känner själen sakta sippra ut
Befriad från sin blanka bara last

Jag andas ut nu solljuset är släckt
Och skingras helt som immig andedräkt

J
O
S
E
F

M
A
C
D
E
R
M
O
T
T

Skuggsidor

Min skugga ger tillbaka
Det som stulits
från den andra sidan

Rostiga verktyg
Gamla cyklar
Allt som kastats flyter
Upp i ån

Min skugga tar tillbaka
Det som lämnats
på den andra sidan

Gamla cyklar
Rostiga verktyg
Allt vi kastat flyter i

Det dolda
Skuggsår

/

Blänkande högar
svart

Kvällssol

vandrar planlöst
utan mål

Stank
från berget

tränger undan

skymmer sikten

svarta händer
i ditt hår

Ta ditt skräp i famnen
Bär det längs med stranden

Vagga det
ömt

Skuggsidor

Skuggsidor

Skuggan skev
i solen

släpar efter

blir
en skata

plockar

det som glömts

/

Gåvan

Det är en gest
En tudelad gest

Den sitter
i fingrarna

Skakas
ur naglarna

Luktar illa
Skrämt

Ett leende har stulits
av tjuven

Allt vi drömt
Du tar det
tillbaka

Hanna Monola

Skuggsidor

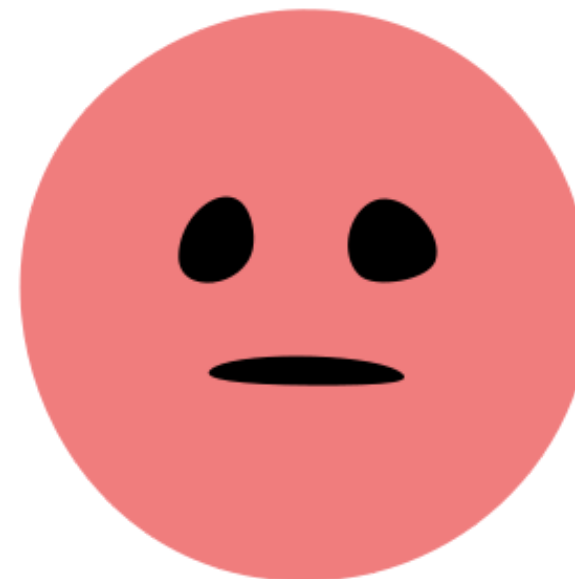
**Hur upplevde du
vår service idag?***

VM -94

☐

Lyrikvännen

☐

Sådär

☐

GP:s kultursida

☐

**Med hjälp av feedbackalternativen får vi klarhet i vad som orsakar missnöje hos våra läsare och kan omedelbart vidta förbättringsåtgärder.*

Mattias Ribbestål • Ludwig
Carlson • Liv Bäckman
Engström • Isak Laestrander •
Erik Christensen • Maria
Müllern-Aspegren • William
Ährlund • Anna Johnson •
AJGRA • M. M. • Charlotta
Lundborg • Didrik Malmstedt
• Linn Ingels Karder • Ludvig
Stenman • Alexandra Eliade
Berg • Anna Nygren • Josef
MacDermott • Hanna Monola

LEVIATAN REDAKTION

Theodora Eliasson

Ester Hillgren

Anton Karolyi

Didrik Malmstedt

Bella Nordin

Lucas Svängård

#2